

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314209251
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314209251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu X. N., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. 9, E., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné z 22.6.2015 č. k. 12C/123/2014-74 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch o určení miestnej príslušnosti a o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve č. XXXXXXXX.

V prevyšujúcej časti rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že na konanie je príslušný Okresný súd Humenné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 345,22 eur a trovy konania vo výške 415,34 eur do 3dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že zmluvná podmienka v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania č. XXXXXXXX v bode 13 v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahrňujúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

2. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že 17.4.2008 uzavrel žalobca so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 40.000,- Sk za poplatok 10.400,- Sk na dva mesiace. Spolu mal vrátiť žalovanému sumu 50.400,- Sk a poplatok z predmetného úveru tak predstavoval 156 % ročne. Žalobca zdôrazňoval, že takto poskytnutú pôžičku žalovanému vrátil, plnil vo väčšom rozsahu ako mal plniť a predmetný úver považuje za neplatný, odporujúci dobrým mravom podľa § 39 OZ. Bezdôvodné obohatenie je vyčíslený ako rozdiel medzi platbami a výškou úveru, teda 345,22 eur (10.400,- Sk). Súd prvej inštancie zdôraznil, že podľa bodu 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú súčasťou predmetnej zmluvy o úvere, poplatok predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Zdôraznil, že táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, v dôsledku čoho bolo potrebné vec právne posúdiť podľa §§ 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje 26 % za obdobie dvoch mesiacov, teda 156 % ročne. Pri takýchto zmluvách je namieste skúmať, či predmetný právny úkon nie je právnym úkonom, pri ktorom sa regulácia ohľadom neuvedenia RPMN obchádza, a teda tento právny úkon by bol neplatný aj pre obchádzanie zákona. Daný úver súd kvalifikoval ako bezúročný a bez poplatkov, pričom takýto úžernický poplatok vo výške 156 % ročne za poskytnutie úveru na obdobie dvoch mesiacov kvalifikoval súd prvej

inštancie ako dôvod absolútnej neplatnosti, a to pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Preto súd prvej inštancie v súlade s § 153 ods. 3 O.s.p. vyslovil vo výrokovej časti neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky. Uviedol tiež, že žalovaný vzniesol námietku premlčania žiadaného nároku spočívajúceho vo vydaní bezdôvodného obohatenia. Mal za preukázané, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Výška bezdôvodného obohatenia je totožná s výškou poplatku za poskytnutý úver, a teda v sume 345,22 eur. Uviedol, že žalovaný v námietke premlčania poukazoval na uplynutie dvojročnej premlčacej doby, ktorá uplynula podľa jeho názoru 24.11.2011. Súd prvej inštancie uviedol, že pri práve plnenia z bezdôvodného obohatenia plynú jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. desaťročná premlčacia doba pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie platí desaťročná premlčacia doba, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd prvej inštancie považoval za úmyselné. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobu poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný použil neprijateľnú zmluvnú podmienku a obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere odvolávajúc sa na § 1 odsek 2 písmeno f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a o trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu a navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba bola zamietnutá, alternatívne, aby odvolací súd zrušil rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní uvádza, že v priebehu konania vzniesol námietku premlčania žiadaného nároku a má za to, že súd prvej inštancie sa touto námietkou nezaoberal. Zdôrazňuje, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynúiteľnosť uplatneného práva. Vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalobca môže domáhať v subjektívnej dvojročnej lehote. Vo vyjadrení k návrhu na začatie konania vzniesol žalovaný námietku premlčania a poukazoval na to, že tento nárok sa stal premlčaným. Vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalobca môže domáhať v subjektívnej dvojročnej lehote, najneskôr však do uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynutie druhá premlčacia doba. Žalovaný poukazuje na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný, a to dňa 24.11.2011. Žalovaný ďalej považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné pre absenciu dostatočných dôvodov. Žalovaný právny status žalobcu ako spotrebiteľa popiera. V prípade zmluvy o úvere č. 8570313 nešlo typovo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale o zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaný tak má nárok nielen na vrátenie poskytnutého úveru, ale aj na vrátenie príslušného poplatku, ktorý v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavoval v 1/3 dohodnutý úrok a vo zvyšných 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívnou s tým spojenou. Jednak sa zmluva považuje za absolútny obchod, a teda nie je ponechané na zmluvnej voľnosti strán opierať sa o ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tiež rozdiel, ktorý spočíva v ustanoveniach medzi Občianskym a Obchodným zákonníkom spočíva v dispozitívnych normách, ktoré upravujú možnosť na základe dohody strán určiť úroky z omeškania, a preto tie v prípade ich výšky nie sú posudzované ako neprimerané. Ak žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektami poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, teda tak, ako žalovaný. Je teda zrejme, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Na základe týchto dôvodov má žalovaný za to, že k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane nedošlo, žalobu žalobcu kvalifikuje ako nedôvodnú, a preto navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa námietkou premlčania uplatnenou zo strany žalovaného zaoberal na stranách 6 a 7 rozsudku a náležite ozrejnil k akému záveru došiel. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe sú už judikované rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému v tom zmysle, že išlo o úmyselné konanie žalovaného vedúce k bezdôvodnému obohateniu

tým, že žalovaný nedáva svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto musí v danom prípade platiť desaťročná objektívna premlčacia doba. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov v pôsobnosti SR. Hodnotí predmetnú spotrebiteľskú úverovú zmluvu okrem neprijateľného administratívneho poplatku ako úžernícku a neobsahujúcu náležitosti požadované zákonom o ochrane spotrebiteľa. Odplata za poskytnutý úver bola 156 % ročne a tu podľa žalobcu nie je dôvod preukazovať úžernosť úveru, pretože tá je na prvý pohľad jasná. Poplatok používaný žalovaným, ktorým súd prvej inštancie určil za neprijateľnú podmienku sa týka administratívnych nákladov na vypracovanie a uzavretie zmluvy. Poplatok s týmto účelom však nie je možné považovať za podmienku vymedzujúcu samotnú podstatu zmluvného vzťahu, preto ide o vedľajší predmet zmluvy. Žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok, a preto je podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľný. Navyiac je neurčitý predmet administratívneho poplatku. Zo zmluvy nemožno zistiť, o aké administratívne plnenie sa jedná. Neurčitosť vedľajšieho plnenia spojeného s údajnou administratívou má dopad na platnosť administratívneho poplatku. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že si POHOTOVOSŤ nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe ani len svojim okruhom, kedy cena tohto poplatku značne prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše je neprijateľné, aby poplatok za vypísanie zmluvy závisel na výške poskytnutého úveru. POHOTOVOSŤ vôbec nevysvetľuje prečo žiada vyšší poplatok od zákazníka, ktorý si požičiava vyššiu sumu ako od toho, ktorému požičiava menej. Ako vecne správne hodnotí rozhodnutie súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o trovy konania účastníkov.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle zásad vyjadrených v § 378 a § 379 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené len sčasti.

6. V danom prípade bolo potrebné predovšetkým sa vypořadať s námietkou žalovaného poukazujúceho na to, že predmetnú zmluvu o úvere uzatvorenú medzi účastníkmi konania je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, keď žalobca pri uzatváraní zmluvy nemal status spotrebiteľa.

7. Vychádzajúc z obsahu zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 17.4.2008 však tejto argumentácii žalovaného nemožno prisvedčiť.

8. Nemali by byť pochybnosti o tom, že predmetná vec sa týka sporu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na čas vzniku zmluvy (17.4.2008). Rovnako nie je sporné, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tou sa rozumie každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovaný podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom a žalobca nesledoval použiť úverové prostriedky na obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť. V zmluve o úvere je žalovaný identifikovaný rodným číslom a osobnými údajmi - bydliskom, číslom občianskeho preukazu. Rovnako z obsahu zmluvy nemožno vyvodiť záver, že by úver bol žalobcovi poskytnutý v súvislosti s vykonávaním podnikateľskej činnosti alebo na výkon zamestnania alebo povolania. Súd prvej inštancie tak zároveň správne rozhodol o miestnej príslušnosti Okresného súdu Humenné v súlade s ust. § 87 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.6.2016.

9. Z obsahu spisu ďalej možno urobiť záver, že v prípade namietanej zmluvy ide o typovú zmluvu a odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že neboli zistené prekážky na vykonanie súdnej kontroly zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď zároveň žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by zmluvné podmienky s výnimkou predmetu a ceny boli individuálne vyjednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Správne preto súd prvej inštancie podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o vadnosti právneho úkonu, ako aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa ustanovení o súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok.

10. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen

podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Pre posúdenie platnosti úverovej zmluvy (či už celku alebo časti) považoval súd prvej inštancie za potrebné vyporiadať s tým, či dohodnutý poplatok a úrok sú primerané a v súlade so zákonom. Podľa bodu 13 Všeobecných obchodných podmienok žalovaného 1/3 poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

11. V zmluve nie je uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, v dôsledku čoho je potrebné uvedený spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. j/, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov.

12. Pokiaľ ide o sporný poplatok za poskytnutie úveru, tento v prípade žalobcu predstavuje 26 % za obdobie dvoch mesiacov, a teda 156 % ročne. Aj odvolací súd zastáva názor, že požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľa požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a nie je v jeho záujme. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil odplatu za poskytnutý úver ako neprimeranú a neplatnú. Okolnosť, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v rozpore so zákonom, resp. v rozpore so zásadou dobrých mravov, súd skúma aj bez námietky účastníka a v prípade ich zistenia nepriznáva plnenia z nich požadované. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutia Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ 17U/192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytnutí úveru Vrchný krajinský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“ Odvolací súd dodáva, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove, napr. v konaní prebiehajúcom pod sp. zn. 18Co/109/2011.

13. Za tejto situácie je potrebné konštatovať, že žaloba žalobcu o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. v znení platnom do 30.6.2016 je dôvodná. Poukazujúc na tieto dôvody odvolací súd rozsudok vo výrokoch o určení miestnej príslušnosti a o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve č. XXXXXXXX potvrdil ako vecne správny (§ 387 CSP).

14. K námietke premlčania žiadaného nároku žalobcom o zaplatenie bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukazuje na ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

15. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. V prípade citovaného zákonného ustanovenia sa určuje jednak subjektívna premlčacia doba a jednak premlčacia doba objektívna, a to obdobne ako pri náhrade škody. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný subjektívny prvok, a to, kedy sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kedy sa dozvie o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba (trojročná i desaťročná) plynie odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.

17. Odvolací súd konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie o vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v dôsledku čoho sa inak trojročná objektívna premlčacia doba

predĺžila na desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v uzatvorenej zmluve strán sporu, použitie neprijateľnej podmienky nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Ustanovenie o desaťročnej premlčacej dobe na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je obsolentné a má svoj význam v prípade prijatia nadobudnutia bezdôvodného obohatenia úmyselne a postačí nepriamy úmysel, pri ktorom nie je potrebné zistenie, či sa obohatený chcel obohatiť. Relevantné je zistenie, či obohatený vedel, že sa môže bezdôvodne obohatiť a pre prípad, že sa tak stane bol s tým uzrozumený.

18. V tomto smere je nepredstaviteľné podnikanie so spotrebiteľskými úvermi za stavu, že veritelia napriek zákonnej požiadavke odbornej starostlivosti porušia zákonné pravidlá fungovania na trhu, príjmu, plnenia v rozpore so zákonom a má sa to považovať len za ich nedbanlivosť.

19. Súd prvej inštalcie sa však nedostatočne zaoberal a nijako nezdôvodnil svoje rozhodnutie v časti začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá ako už bolo spomínané, súvisí s okamihom kedy sa žalobca dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V žalobe v tejto súvislosti chýbajú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby a uvedené nevyplývalo ani výsluchu žalobcu v konaní pred súdom prvej inštalcie.

20. Odvolací súd preto v prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštalcie na ďalšie konanie v zmysle predpokladov § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. V ďalšom konaní sa súd prvej inštalcie dôsledne vyporiada s uplatnenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, a to pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu, keď v tejto súvislosti bude potrebné zistiť začiatok jej plynutia, v dôsledku akých okolností a v tejto súvislosti sa javí ako potrebné predovšetkým dôsledne vypočítať samotného žalobcu.

21. V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštalcie rozhodne aj o trovách konania strán sporu (§ 396 ods. 3 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalcii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).